

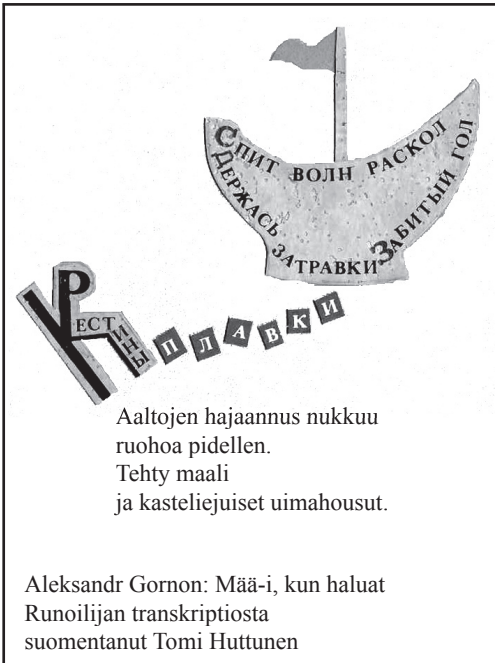
Nikolai Kononov

Suomentanut Akseli Kajanto

Sumuinen kuu, joka röyhkeästi lähti välkkyvine puukkoineen ja papirossi-
askeineen, kuu, ylpeänä pään heilahduksesta, toipi-
laan skitsostaan,
armas kuu, jonka kanssa illastaa tulivuori,
ja joka sorsia metsästää vielä nukkuvan eestiläis-
moisioin taa.

Kuu lempeä, kun kuiskaa tytön korvaan kulkuteillä
nimen Ulla,
niin että sydämessä värähtävät joka lihas, läppä,
ankara kuu, joka trikoona valahtaa selkänöjalta
tuolin,
luikahtaa hopea-aaltona maahan ja hetkessä kaiken
täyttää.

Ahkerä kuu, joka vuorten ja laaksojen karvat kiertää,
laskee
joka haituvan. Glinkan, joka etäisyyttä otti kyne-
listä,
naivin tirariram etsii laskoksista peitteen,
niin että sinäkin, nopea kyynel, purskahdit nauruun,
kauhduit ja virtuyit.

Ja kuin masurkka tai krakoviak: lähti puolatar de-
biileineen
ja koroillaan viiletti rämeitä, tunkioitamme, ruumis-
huoneita.
eivät ne hellitä, tupsahtavat Karpaateille, painautuvat
Kuolan tuntureihin,
koska riistäytyy sydämeni suksilla alas katkeroitu-
neessa lumessa.

Oi, punertava kuu, lumi, hämähä ja kuolema, joka
kohdataan rohkeasti,
tirariram sanon sille kuulle, se ei kiinnitä huomiota
toisiin;
niin, kaikki mikä jäikään, tämä teema säästyi tähän
asti,
kun ei peittynyt enkelin kultapasuunaan, arkkienkelin
villiin torviin.

Se, kun on udmurtitytölle pilli, sen vatsassa makea
herne,
se, miten niissä ei pelkoa herätä mörkö, bobeebi-puro,
bambunverso,
se, miten yöllä ruovikosta mädättävästi kutsui kah-
laajalintu,
kuuta rakastavaan suohon kolmannes jäähtyy, mitä
se vinkuu...

On kaikki se, räakit, hyväily ja kipu, ja niitä lennättää
mahtipontinen tuuli,
tai hämmennyksen enkeli viilentää kasvoja myrs-
kyisin sulin,
ui suutari mykkä, riemuitsee, pistää kultaisin kielin,
jotta valittaisi samalla oudolla murteella niin Uhta
kuin Nadim.

Siinä vuoret ja laaksot käy kylminä väreinä muura-
haislaumat ja kanan varpaat,
ja sateella suutelet, maanvyörynä sorrut kohti Ka-
maa,
haituvat sytytät tarttuvaan tuleen, kuin vastarannan
näreet,
jotta tuntisi kuumat sokeiden aakkoset päättämättä
kädet.

Suojeltu on lihavat pelot, niityt, vilja-aitta Herran,
siellä kirkastuu enkelit veturin kaukana valittaessa,
siellä liukkaiden junien mukaan sydämen öiset rie-
mut lähti,
ja polttaa ranteen tuntumaan sanat: "En unohda
sinua. Tähti."

Koska anteeksi annetaan kaikki, jäinen sydän ja
kankeat sanat
unesta, jossa, isä, on kynitty kehosi maahan kangettu,
paljas
ja vatsan harmaa tundra. Hävyn porovaljakkoa ei
säikäytä
ruumiinavaaja, joka leikkaa kuin Pohjan enkeli
myrskyn silmiä.

Ja kipeä on katsoa nousua kuin syvyydestä kaivok-
sen
sisältäsi joka suonen, tai mitättömän jäänteiden, rau-
hasen,
ja itseäni syytän, että pystykorvia, Taimyrin naaleja
vihasin,
kun sinä kapaloit ja jäähdytit, laskit lumelle hitaas-
ti.

Nyt on vastaaminen viinin penikasta, linnun ensi-
henkosista.
Sanon: "Ei, en usko, mutta, Luoja suo, onkin vielä
uskomista
tämän taipaleen makeaan keston, tahtiin torvien
riemuisan pauhun,
kun humisee tuuli, suudelma loiskii ja suhisee
sauhu.

Kun ei ole enää mitään, veripisaraa kerkeää, ei jän-
nettä nopeaa,
ei huomautuksia, kauheita arvosanoja, joka rekisterin
sortumaa,
ei kuurouden kultaista pasuunaa, mielen hämärtävää
likinäköä,
näiden tuskain pyörteitä, jotka olivatkin ääniä."

Ja vanhempainkokouksessa pitkiin aikoihin suusi
tsaarin lailla aukaiset,
että nappaavat meidät kohta, panevat ja tuhoavat
hallat ennaikaiset,
että kaatosade alkaa, lyö aalto sulkuportin suusta,
ja että talitiainen täällä jo pyörii, muka pakkasen on
muusa.

Nappaava kampela, pohjalla punertava autuus,
näkökentän rajalla lempeästi tuuppaa

kaikkea, mikä taivaan tunnuksiin kuuluu,
paistuu ja nukkuu.

Ne ankeat kompleksit kehitti isin
ruumis – nyt ui baretissa esiin,
tulee käsiin ja lapset kuiskii:
julkaistu on Seti

Oi, hyvähän minun on veljeillä tulisen pojan
kanssa, isä, se hallitsi osan
sellaisen kiihkon käyttäjän, vaan luona nuotan
vangitaan hopeaan.

Heikkenee ruusujen veto ja sydämeen haava,
peiliin katsoo kesy piraija,
tytöt kulkevat käsissään valta,
tiedäthän, Sanja.

Auttamattoman kiivas enkeli,
kynän jumala,
punnuksilta tangolle lenteli,
ro-ro, ra-ra.

Amor, amour, merihien
jousi jännitä,
milloin olet merimies,
milloin lentäjä.

Tumma koeruuti virran
olalta nuolaise,
vaihda kalanasuun kyynelten lima
ja lätisevään säteeseen.

Siellä kuu kovasti huuliaan,
lumista sirppiään tylsyyttää
sydämeen. Mimesikseni, eikä vaan,
vartioit syvyyttä.

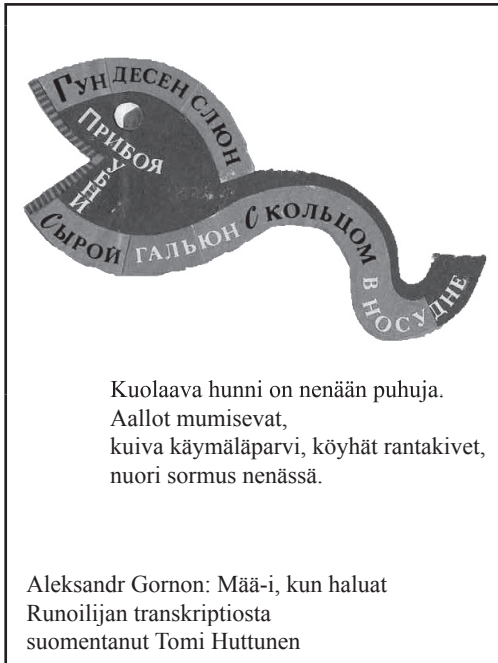
Avunhuudon elegia

Leikkuunaista pahemmin
syvävetistä
haihtuu pelloilta
sini.
Neitona mahona,
sateen varjona.
Pin-pin, olkoonkin,
talvisarkaa valtavaa
kyntää ja kylvää
kaksi tiaista.
Sydämessä mykkä.
Lakkaa kuumottamasta!

Taivasta rakastaa
kaita veli,
sirkka kypärässä
kalmanvihreässä.
Nousta kouluoika
puutuneilta polviltaan
yritä ei lainkaan,
näöntyy, kiusaa.
Ei voi auttaa.
Sänkipellon lahoaa
tytär keltainen,
virtaa juokсутtaa.

Olenko lintu?
No, mitäs...
Mahdollisesti
voisin lentoon nousta,
tuntuu puistatus.
Hiljaa yössä
rakastaa kuuta
ihmisarka
hiipuva savu.

Tiu-ti-aia
uninen kuuluu...
Siten
yhteen punoutuu
pelto ja ylinen.

Helliikö lähistö,
hiljaa säilyttää?
Kuolettava huilu
toverille lausut:
Totiset nämä
musiikin värinät,
ohilentävät
vedenelävät.

Olen sairas, Ofelia, rakas ystäväni
Afanasi Fet

Laskuvarjo hämärän
Offana lammessa
paisui – heilahdus
ja kaikki ommellaan

kaukaisuuteen kuoleman
lapeelleen sineä
aakkosina sokean
tunnustellaan minua.

Ystäväni kuule,
ystävä vainen,
käyt uudestaan
tässä sotkussamme.

A.P:n lailla,
mutta yhteensattu-
maa vain
ei kohdalle satu.

Hyvä olet,
pitkäkaula,
eilinen sade,
pellon sekamelska.

O A U:n kautta
silmäripsienkeli
viisiäisnaaraita
ruohikkoon ajeli.

Eihän U A O:ssa
ole, ystävä,
siitä edes varjoa
minkä kanssa on kuoltava...

Ja tukehduuttava oksennus, kuin meediota vasten
painanut oisin ruumiin,
kylmän tahmeaan röntgenhoureeseen Davosissa
ennen maailmansotaa...
Sisäelinten vuoksi niiden, joita rakastin – patterien

kylkiluiden – putket putket,
huulten, kielten ja eteenpäin, mitä näki viidensadan
kristallin läpi.

Parturissa kuvottavaa nukkua on hiuksisen patjan
päällä –
sanoi suuren runoilijan varjo – hävitty on Siperian
rivistöjen pyynti –
niin kovat on pakkaset; etteivät murheiset metsä-
miehet
edes solmua saa lassoon hiuksenhienoon, kunnialau-
kauksin tekevät lumeen.

Kylmyys kapinoi 17 kuuta termidorista ramadaniin
asti,
tänään tiimalasia ei tarvitse kääntää,
avaan kaapin: suurenmoiset solmio ja kaulus, sukat
valtakunnan raidoin
ja kantapäähän neulottu on “Ystäväni, isänmaalle
omistamme...”

Paista, paista tänne – lennetään kuin Tšinizellin sir-
kuksessa integraalin rataa,
ja taikuri kantaa olemattomuuden kaavaa kultaliinan
alla,
ja sahaa minut kolmeen, oi, koskee, koskee, koskee,
koskee!

Rintamateltassa tohtori Nafta kuroo yhteen ilman
nukutusta.

Se ei ole tehnyt sitä ennen, Lacanin ja Deleuzen
äpäpä pätkä,
tuhoudun, kun kavalsivat kolmet enkelivuorot, joiden
kanssa ajatukset vaihtui;
ne ovat niille yks paskan hailee, orvokit, syklaami,
parsa, misteli ja vuokko.
On sarkatakki rikki, lakitta pakkaseen painat. Kysy
vain...

Ei kukaan tiedä määrää, kuolleisuus on
täydet sata.

Sodan kuviot luin aamusella ikkunasta jäätyneestä,
kunniamerkit, Thermopylai, Stalingrad – Athoksen
munkkikunta
tarkka-ampui enkeleitä joutomaalla –
jostain syystä kaikki valkoisissa, samoin kaiken
vitivalkoiseen hiljaa peitti.

Ei luettavissa ole nimi aseman, käy nenään metsän
lausunta.

Rostovin asemalta viittasi kuulle tuhanteen vuoteen
juna.

On kuin kuolisin, ja peilejä muutenkin muistutan, ei
minussa ole minua vähempää,
kun laiminlyödyssä syrjässä, siellä pimeys pimeyttä
sinistä, pesee, luulee.

Jäävät vangeiksi kundit, kuin kaurat lumen alla ovat
hiljaa.

Eivät vihoittele niille suomalaisille eläimille, yksis-
arvisille.

Sahaa Kaukasuksen harja verille taivaan, laumoittain
vain laskee puru
kalmon päälle päättömälle pajukkoon, se jäykistyy,
ja kovenee myös sää.

Mistä etsisi sotilaan rakkautta? Päästä, pernasta, vai
sydämen alta?

Suonissa lyö rakkaus äitiin, äitiin, mammaan, oi...
Mistä isän kanssa teiltä halusikaan tietää pää, kun
kireä sydän typeränä
intti kahden kahvan sanojaan “miksi”, vielä “mik-
si”?

Ja sammuu peilin luukuissa yö kuin hidas tv:
sperma valuu jalkaa pitkin, mutta kuka sitä pyysi
Jumalasta lukemaan

Wittgensteiniä? Vain kieli traktaattia kieli kauheaa
siitä miten hyvyys, viini, suopeus, vähyyys, vähyyys,
vähyyys...